

Arrest

nr. 280 958 van 28 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juni 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 oktober 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 februari 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging in. Deze aanvraag werd op 22 juni 2022 negatief afgesloten.

Het bestuur legde op dezelfde dag een inreisverbod op van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : E. A. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : (...).1995

geboorteplaats : Al Hoceima

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.06.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort afgegeven op 30.03.2021 in Spanje zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko in oktober 2019 een visumaanvraag voor kort verblijf weigerden aan betrokkene omdat het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf niet betrouwbaar waren. Wanneer en hoe betrokkene dan wel de Schengenzone inreisde kan niet worden afgeleid uit het dossier. De referentiepersoon verklaart dat betrokkene per boot illegaal vanuit Marokko Spanje is binnengekomen en voegt hier één ongedateerde foto van betrokkene op een boot bij. Op welk moment en in welke context deze foto werd genomen kan niet worden nagegaan.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met de Nederlandse echtgenoot van zijn nicht op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 15.09.2021 werd op 11.01.2022 geweigerd. Deze beslissing werd op 26.02.2022 aan betrokkene betekend. Hoewel in de akte van kennisgeving op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om niet in beroep te gaan tegen deze weigering, maar onmiddellijk, dezelfde dag nog, opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen met dezelfde referentiepersoon en daarbij deels dezelfde stukken als bij de vorige aanvraag voor te leggen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de echtgenoot van zijn nicht of zijn nicht zelf. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin

blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62, 74/11, en 74/14 van wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Eerste onderdeel.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Dit artikel houdt echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en blijkt ook reeds uit de bewoordingen “maximum drie jaar” van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het ook minder dan drie jaar kan bedragen. Het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt derhalve in dat de gemachtigde zijn keuze voor een inreisverbod met de maximale geldingstermijn van drie jaar, uitdrukkelijk dient te verantwoorden en dat hij hierbij de specifieke omstandigheden van het geval in rekening moet nemen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 126.318).

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

Er werd door verwerende partij geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, noch wordt er een afdoende evenredigheidstoets gevoerd. Verwerende partij koos voor de maximumtermijn van 3 jaar. De motivering van de bestreden beslissing is echter geenszins afdoende, en kan niet onderbouwen waarom er voor de maximumtermijn van 3 jaar werd gekozen.

Ter motivering waarom er een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, verwijst verwerende partij in eerste instantie naar de twee opeenvolgende aanvragen tot gezinshereniging die verzoeker indiende met

de referentiepersoon en meent verwerende partij dat er in casu sprake is van misbruik van procedure van artikel 47VW.

Verzoeker kan hier niet mede akkoord gaan.

Er is in casu hoegenaamd geen 'misbruik van de procedure van artikel 47 van de Vreemdelingenwet'. Verzoeker diende tweemaal een aanvraag conform artikel 47VW in, waarbij hij zijn dossier aanvulde en nieuwe bewijzen voorlegde. In de tweede aanvraag werden bijkomende stukken toegevoegd zoals loonbrieven van de referentiepersoon en zijn echtgenote, een begeleidende brief enz.

Nieuwe bewijzen kan hij niet toevoegen aan een annulatieberoep bij Uw Raad, maar moeten via een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging aan verwerende partij bezorgd worden.

Verzoeker ziet niet in waarom er sprake zou zijn van enig misbruik. Verzoeker maakte zijn dossier sterker en bezorgde nieuwe bewijsstukken bij zijn tweede aanvraag. Dit is geen misbruik. Verzoeker kan niet vooraf weten of de DVZ zijn bewijsstukken zal aanvaarden. De enige manier om te weten te komen of de DVZ van oordeel is of aan alle voorwaarden van artikel 47VW voldaan is, is door een aanvraag in te dienen.

Verzoeker ziet verder ook niet in hoe men door een aanvraag tot gezinshereniging conform artikel 47VW in te dienen, 'via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel' zou kunnen krijgen, zoals verwerende partij stelt. Via een aanvraag tot gezinshereniging conform artikel 47VW. kan men enkel een verblijfsrecht verkrijgen indien verwerende partij deze aanvraag goedkeurt. Het is niet mogelijk om 'via een andere weg' een verblijfsrecht te verkrijgen wanneer men een aanvraag artikel 47VW indient. Verzoeker heeft tweemaal een procedure gestart enkel en alleen omdat hij woont bij zijn nicht en haar Nederlandse echtgenoot en er financieel afhankelijk van is en dit juist het toepassingsgebied is van artikel 47VW. Deze stelling van verwerende partij houdt geen steek.

De Vreemdelingenwet voorziet tot slot niet in een maximaal aantal aanvragen tot gezinshereniging conform artikel 47VW. Verzoeker ziet niet in hoe zijn handelingen misbruik zouden uitmaken en zouden ingaan 'tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet'. Verwerende partij leest zaken in de Vreemdelingenwet die er niet in staan.

Verwerende partij baseert haar oordeel van een inreisverbod met de maximumduur van 3 jaar op een verkeerde lezing van zowel de stukken in het administratief dossier als de Vreemdelingenwet.

Hierdoor wordt de materiële motiveringsplicht geschonden. De motieven van de bestreden beslissing moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond.

De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing (en meer bepaald de keuze voor een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar) niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." In casu faalt verwerende partij hierin, waardoor artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dan ook geschonden werd.

Tweede onderdeel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie – en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

Echter staat in de bestreden beslissing hierover helemaal niets te lezen. Er werd geen rekening gehouden met de gezinssituatie van de verzoeker en meer bepaald met zijn financiële afhankelijkheid van zijn Nederlandse familie in België.

Tevens werd er geen rekening gehouden met zijn specifieke situatie van onderdrukking in zijn thuisland welke werd besproken in de begeleidende brief van zijn nicht. Er werden tevens linken toegevoegd. Hierop werd niet geantwoord. Het is zelfs niet duidelijk of dit stuk wel in overweging werd genomen. Alleszins werd er niet over gemotiveerd. De motivering “evenmin blijkt uit het dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3EVRM zou inhouden” is dan ook niet voldoende.

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd en niet redelijk tot stand gekomen. De motiveringsplicht is geschonden.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 Vw.

Derde onderdeel.

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

...”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de

vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Omdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten en in casu tevens een inreisverbod wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Met betrekking tot het inreisverbod is verzoeker niet gehoord.

Het inreisverbod is een autonome beslissing die weliswaar steunt op een beslissing tot verwijdering maar die op zich te onderscheiden is van de beslissing tot verwijdering.

Een beslissing tot verwijdering heeft andere gevolgen dan een beslissing van een inreisverbod. De eerste impliceert dat het grondgebied verlaten wordt, de tweede dat het grondgebied voor een periode in casu van drie jaar niet meer betreden wordt.

Verzoeker had gehoord moeten worden over het inreisverbod en alleszins over de gevolgen ervan.

Als verzoeker gehoord was had hij kunnen aanbrengen dat hij in Marokko geen familie meer heeft maar zijn familieleden zich in België bevinden, dat zijn ganse privéleven zich in België situeert, dat hij zonder de hulp van zij niet en haar echtgenoot niet rondkomt en dat zijn zelfstandige activiteit niet is gelukt in Marokko, dat hij problemen van onderdrukking kende in zijn thuisland enz.

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit.

Vierde onderdeel.

Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten" De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictief omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen.

De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen. Zowel bij de beslissing tot het afwijken van de termijn van dertig dagen als bij de beslissing om geen termijn op te leggen, gaat de verwerende partij uit van de bewering dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken.

De rechtsgrondslag voor deze beslissing wordt expliciet gezocht in artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:

“Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten af zien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Artikel 3, 7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het "risico op onderduiken" als volgt:

“het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.”

De Terugkeerrichtlijn vereist derhalve dat er in de wetgeving zelf objectieve criteria worden vastgesteld op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden bepaald.

Uit de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie (de arresten Sagor, Mahdi en Al Chodor) volgt dat het vaststellen van een risico op onderduiken niet enkel moet berusten op een individueel onderzoek van het specifieke geval, maar ook op objectieve criteria die in de wetgeving vastgelegd zijn (HvJ 6 december 2012, C-430/11, Sagor, pt. 41; HvJ 5 juni 2014, nr. C-146/14PPU, pt. 66; HvJ 11 juni 2015, C-554/12, C-554/12, Z.Zh. en O., pt. 49; HvJ 15 maart 2017, C-528/15, Al Chodor, pt. 41-47).

Bovenvermelde bepalingen verplichten de verwerende partij om een individueel onderzoek uit te voeren naar de specifieke situatie van verzoeker, rekening houdende met de objectieve criteria die in de wetgeving zijn vastgelegd.

In casu dient tevens te worden verwezen naar artikel 1, §2 Vreemdelingenwet, hetgeen stelt als volgt:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken omwille van het volgende motief dat blijkt uit de verwijderingsbeslissing:

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

In deze context wenst verzoeker te verwijzen naar het arrest van uw Raad nr. 201 920 van 29 maart 2018, p.5:

“De Raad acht het in casu belangrijker na te gaan of bij de vaststelling van een risico op onderduiken, conform artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, een individueel onderzoek heeft plaats gehad. De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden “met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn

persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18)."

In casu werd er door de gemachtigde geen individueel onderzoek gedaan. Er werd geen rekening gehouden met andere elementen (dan de objectieve criteria) bij de beoordeling van het vermeende risico op onderduiken, nl. het gedrag van de verzoeker.

Verzoeker heeft een vast adres. Een vast adres vormt een contra-indicatie voor een risico op onderduiken. Verzoeker woont aan de (...). Hij heeft steeds een vast adres gehad.

Verzoeker werd hier bovendien niet over gehoord en hij werd niet in de mogelijkheid gesteld zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken.

Er werd geen individueel onderzoek gedaan.

Bovenvermelde elementen werden niet in overweging genomen, ondanks dat ze van belang zijn bij de beoordeling van het risico op onderduiken. Meer nog, uit de vermelde motieven in de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier op welke wijze met de concrete situatie van verzoeker - zoals hierboven weergegeven - werd rekening gehouden door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het onderzoek werd onzorgvuldig uitgevoerd."

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in de nota met opmerkingen:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van :

- artikelen 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet,*
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991*
- zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en motiveringsplicht,*
- artikel 41 van EU-handvest.*

1.De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel verzoekende partij in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr.132.710.)

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466.)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verzoekende partij gerangschikt kan worden onder de categorie bepaald zoals in het voormelde artikel.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De materiële motiveringsplicht, die verzoekende partij bij een welwillende lezing van het verzoekschrift summier aanhaalt, verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 november 2001, nr. 101.624) De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt ook steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Verzoekende partij stelt in zijn 2de gezinsherenigingsaanvraag met de Nederlandse echtgenoot van zijn nicht dat hij degelijk afhankelijk is van zijn nicht en haar echtgenoot en deel uitmaakt van hun gezin. De aanvraag is op 22.6.2022 geweigerd door de gemachtigde.

De bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd en geeft aan waarom een inreisverbod wordt afgeleverd

en dit bij toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid waarin gesteld wordt dat:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan;”

De bestreden beslissing beargumenteert waarom er tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 3 jaar werd genomen.

Verzoekende partij verwijt dat geen rekening gehouden zou zijn met zijn specifieke omstandigheden.

Verzoeker heeft een eerste maal gezinshereniging aangevraagd met de Nederlandse echtgenoot van zijn nicht, deze aanvraag is geweigerd op 11.1.2022 en betekend op 26.2.2022. De dag van de betekening dient verzoeker een tweede gezinsherenigingsaanvraag in met dezelfde referentiepersoon. Verzoeker ging niet in beroep maar diende de dag van de betekening een nieuwe aanvraag in.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij bij zijn tweede gezinsherenigingsaanvraag bijkomende stukken heeft toegevoegd en dat er geen sprake is van misbruik.

Verzoeker herhaalt dat hij illegaal de Schengenzone is binnengekomen en legt een Marokkaans paspoort neer dat afgeleverd is in Spanje op 30.3.2021 en zijn eerste gezinsherenigingsaanvraag in België dateert van 15.9.2021 maar hij levert geen bewijs waar hij in die tussenperiode was nu de referentiepersoon al minstens sinds februari 2016 in België verblijft. Verzoeker heeft in zijn gezinsherenigingsaanvraag geen enkel concreet element aangebracht waarom hij als man van 27 jaar niet in staat zou zijn om zelf in zijn levensbehoeften te voorzien. Het artificieel creëren van een onvermogen toestand kan geen verblijfsrechtelijk voordeel met zich meebrengen.

Gelet op voorgaande volstaan de motieven, die niet betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd voldaan.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen gevolg werd gegeven aan eerdere bevel om grondgebied te verlaten– wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. Verweerder heeft, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de betrokken vreemdeling een wettelijk voorziene procedure tot gezinshereniging misbruikt en dat er geen sprake is van minderjarige kinderen of familieleden met wie een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat of van specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod vervolgens te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom werd geopteerd voor een duurtijd van drie jaar. Met name wordt de duur van het inreisverbod op drie jaar bepaald, omdat verzoeker kort na elkaar 2 gezinsherenigingsaanvragen heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon en verzoekende partij deze procedure tot gezinshereniging misbruikt.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoekende partij beperkt er zich in zijn verzoekschrift toe om louter kritiek te uiten, dit is echter geenszins van aard om de vaststellingen in hoofde van verwerende partij te ontkrachten.

2. Vervolgens haalt verzoekende partij aan dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met het privéleven van verzoekende partij en verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat een onderzoek naar de concrete situatie van verzoekende partij heeft plaatsgehad. De verwerende partij verwijst hiervoor naar de inhoud van het inreisverbod.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), en de drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker heeft geen minderjarige kinderen, noch enige medische problemen en verzoeker heeft niet aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid waren met de Nederlandse echtgenoot van zijn nicht.

Bovendien merkt verzoekende partij geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé- of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst.

Omwille van deze verschillende redenen is er bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Er is in casu geen sprake van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3. De verzoekende partij wijst op het hoorrecht. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan waarom hij niet is gehoord.

Verzoeker haalt aan dat als hij gehoord was geweest, hij had kunnen duiden dat hij geen familie meer heeft in Marokko, dat zijn zelfstandige activiteit niet is gelukt in Marokko, dat hij problemen van onderdrukking kende in zijn thuisland en dat hij zonder hulp van zijn nicht en haar echtgenoot niet rondkomt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De redenering van de verzoekende partij kan niet gevolgd worden. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het verblijf van de verzoekende partij in België en al de stukken die verzoeker tijdens zijn aanvraag heeft neergelegd.

Het hoorrecht is echter niet absoluut. Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoekster opgelegde nadelige beslissing leiden, indien verzoekster bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoekster minder nadelig beslissing te nemen.

Verzoeker heeft zijn individuele situatie toegelicht met verschillende documenten.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101;

1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Derhalve blijkt niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

4. Verzoeker verwijst in het vierde onderdeel van zijn verzoekschrift naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet doordat hij onmiddellijk het Rijk moet verlaten. De bestreden beslissing is het inreisverbod van 3 jaar, het onmiddellijk verlaten van het Rijk is opgenomen in de verwijderingsbeslissing van 22.6.2022 dat niet het voorwerp uitmaakt van zijn verzoekschrift, hierdoor kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

In de verwijderingsbeslissing dd. 22.6.2022 is gemotiveerd dat overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° en 6° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar er een risico op onderduiken bestaat, waarbij er wordt verduidelijkt dat verzoeker onmiddellijk na de beslissing weigering en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

De verwijderingsbeslissing dd.22.6.2022 luidt als volgt: “ Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met de Nederlandse echtgenoot van zijn nicht op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 15.09.2021 werd op 11.01.2022 geweigerd. Deze beslissing werd op 26.02.2022 aan betrokkene betekend. Hoewel in de akte van kennisgeving op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om niet in beroep te gaan tegen deze weigering, maar onmiddellijk, dezelfde dag nog, opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen met dezelfde referentiepersoon en daarbij deels dezelfde stukken als bij de vorige aanvraag voor te leggen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.”

Gelet op voorgaande volstaan de motieven, die niet betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verwerende partij besliste de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; (...)”

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat *in casu* “voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”. De verzoekende partij betwist niet dat haar een verwijderingsmaatregel werd opgelegd waarbij geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek is toegestaan. Aldus maakt ze niet aannemelijk dat de verwerende partij op deze grond geen inreisverbod kon opleggen.

De verzoekende partij voert wel aan dat, volgens haar, de bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat over de termijn van drie jaar van het inreisverbod.

De verwerende partij stelt *in fine* van de bestreden beslissing als volgt:

“Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”

De verwerende partij grondt haar beslissing op de volgende motieven: dat uit het administratief dossier niet kan afgeleid worden hoe betrokkene de Schengenzone inreisde en dat betrokkene misbruik maakt van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast motiveert de verwerende partij nog over artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), en artikel 3 van het EVRM.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij verder als volgt:

“Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom werd geopteerd voor een duurtijd van drie jaar. Met name wordt de duur van het inreisverbod op drie jaar bepaald, omdat verzoeker kort na elkaar 2 gezinsherenigingsaanvragen heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon en verzoekende partij deze procedure tot gezinshereniging misbruikt.”

De verwerende partij geeft in de nota met opmerkingen dus zelf aan dat zij de duur van drie jaar van het inreisverbod beoogde te motiveren op de grond dat de verzoekende partij kort na elkaar 2 gezinsherenigingsaanvragen heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon en zij deze procedure tot gezinshereniging misbruikt.

De motieven die betrekking hebben op het misbruik van de procedure luiden als volgt:

“Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met de Nederlandse echtgenoot van zijn nicht op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 15.09.2021 werd op 11.01.2022 geweigerd. Deze beslissing werd op 26.02.2022 aan betrokkene betekend. Hoewel in de akte van kennisgeving op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om niet in beroep te gaan tegen deze weigering, maar onmiddellijk, dezelfde dag nog, opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen met dezelfde referentiepersoon en daarbij deels dezelfde stukken als bij de vorige aanvraag voor te leggen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.”

Uit voorgaande motieven blijkt dat de verzoekende partij twee aanvragen gezinshereniging indiende in functie van dezelfde persoon, en de verwerende partij stelt dat zij *“ervoor (koos) (...) deels dezelfde stukken als bij de vorige aanvraag voor te leggen”*. De verwerende partij geeft dus in de bestreden beslissing zelf toe dat het niet om identieke aanvragen gaat. De verzoekende partij haalt in haar enig middel terecht aan dat de Vreemdelingenwet geen beperking oplegt voor wat betreft het aantal opeenvolgende aanvragen. Bovendien heeft de verzoekende partij slechts twee aanvragen ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon, en het ging dan ook nog niet eens om identieke aanvragen. De Raad kan de verzoekende partij volgen waar zij stelt dat het niet indienen van een beroep bij de Raad tegen de eerste weigeringsbeslissing, maar ervoor kiezen om een nieuwe aanvraag in te dienen met bijkomende stukken, de enige mogelijkheid is voor haar om de bijkomende stukken in het kader van haar aanvraag door de verwerende partij te laten beoordelen. De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat er *in casu* sprake zou zijn van misbruik van de procedure. Er is de Raad geen enkele wettelijke bepaling bekend die de verzoekende partij zou opleggen eerst in beroep te gaan tegen een weigeringsbeslissing betreffende een gezinsherenigingsaanvraag alvorens een nieuwe aanvraag in te dienen. De Raad merkt daarnaast op dat het afleveren van een attest van immatriculatie weliswaar betekent dat de verzoekende partij tijdelijk mag verblijven op het grondgebied, maar dit niet betekent dat de verzoekende partij enig verblijfsrecht wordt toegekend. De Raad kan de verzoekende partij dan ook volgen waar zij stelt dat zij het attest van immatriculatie niet gebruikt om *“via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen”*, en al zeker niet *“tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”*.

De verzoekende partij maakt met haar betoog aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht werd genomen.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet aan bovenstaande niets af.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juni 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU